

Ina Slokanova :

Balonček Skakonček in Majdica

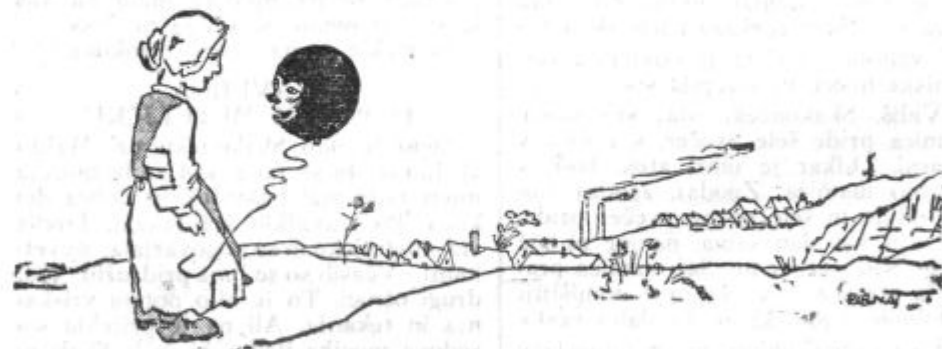
Pa se je spomnil, da se Majdici še predstavil ni. Brž je popravil zamujeno. Gosposko se je priklonil in rekel:

»Veš Majdica, jaz se imenujem Skakonček in prihajam iz mesta, kjer je veliko lepih hiš in bogatih ljudi. Moj gospodar je bil gosposki deček Miško, toda, ker me ni več maral, sem mu

la tako visok dimnik, da se je zdelo balončku, da sega do neba. Črn, gost dim se je dvigal iz njega. Okoli te hiše so hodili veliki, močni možje in prenašali na hrbtih težke tovore.

Majdica je postala, pokazala na hišo z dimnikom in rekla:

»Vidiš, to je tovarna in ti možje so delavci. Vsak dan od jutra do mra-

ušel. Zdaj sem pa tvoj, samo tvoj in vse svoje življenje bom ostal pri tebi in te zabaval s tem, kar znam, namreč s prevračanjem kozolcev in plavanjem po zraku.«

»Jaz pa,« je rekla Majdica, »ti bom v zahvalo pela pesmice, najlepše, kar jih znam in ti pripovedovala pravljice. Tudi z mojo prijateljico muciko Belko te bom seznanila.«

»Veselilo me bo,« se je galantno poklonil Skakonček.

Tako sta nevede prišla do hiš, ki so bile majhne in siromašne in nič podobne tistim v mestu. Samo nekaj jih je bilo nekoliko večjih in ena je ime-

ka delajo, da prehranijo svoje družine. Tudi moj atek je delal tukaj. Vsak večer je prihajal ves truden in od doma črn domov. Na rokah je imel od dela žulje, ki mu jih je mama vsak večer z oljem namazala, da ga niso tako skeleli. Potem pa se je nekoč ponesrečil. Stroj v tovarni ga je zgrabil in razmesaril. Vsega krvavega so prinesli k nam. Nič ni mogel govoriti. Samo gledal naju je z mamico tako zelo žalostno. Ponoči je umrl. Takrat sva z mamico jokali, jokali...«

Majdici so pri žalostnem spominu solze napolnile oči, a se je premagala. Pogledala je Skakončka, se nasmejala

la in rekla: »Zdaj nočem več jokati za atkom, ker njemu je zdaj dobro. Nič več mu ni treba trpeti.«

Od trenutka do trenutka je postajala Majdica Skakončku ljubša.

Na cesti so se igrali drobni, blede otroci. Iz blata so gradili hiše in gradove. Ko so ju zagledali, so prenehali z igro in začudeni obstrmeli.

»Joj, kako lep balonček imaš!« je zaklical deček, za njim so pa ponovili vsi v zboru: »Kako lep balonček!«

»Kje si ga dobila?« — »Ali je res tvoj?« so kričali vsi vprek in tiščali v Majdico. Ona pa je kimala, zopet in zopet kimala, da je balonček res njen.

Skakonček je poskakoval in se prekopical. Otroci so vsi zavzeti strmeli vanj. Takega občudovanja še ni doživel nikjer, ko tu od teh ubogih, delavskih otrok.

Prav do doma so ju kriče spremljali. Tam pa je Majdica rekla:

»Le pojdite nazaj se igrati! Saj bova kmalu prišla z balončkom za vami, da se bomo skupaj igrali. Zdaj mu moram najprej razkazati naš domek.«

Z velikim ključem je odklenila vrata nizke hišice in vstopila sta.

»Vidiš, Skakonček, zdaj sva sama. Mamica pride šele zvečer, ker dela v tovarni. Odkar je umrl atek, hodi v tovarno mamica. Zgodaj, zgodaj zjutraj odide in šele pozno zvečer pride. Jaz sem ves dan sama, pa me ni nič strah. Niti zvečer ne. Saj mamica pravi, da strahovi živijo samo v domišljiji hudobnih otrok, ki imajo slabo vest.«

Skozi ozko kuhinjo ga je odnesla v sobo, ki je bila popolnoma drugačna kot lepa Miškova tam v mestu. Majdica hna je bila in mračna. Okenca ozka, da bi komaj balonček prilezel skozi. Miza in stoli močno obrabljeni. Postelja v kotu prekrita z zakrpano odejo. Pri peči je zagledal nekakšen zaboj s slamo in oguljeno odejo. To je bila Majdina postelja. Skakonček se je spomnil mehke, bele Miškove postelje in uboga Majdica se mu je tako zasmilila, da bi se bil kar razlokal.

»Pri nas doma zdaj ni več lepo, odkar nimamo atka,« je rekla Majdica. »Ko je živel atek, je bilo vse drugače. Jaz sem imela mehko posteljico in topel plašček pozimi. Na steni smo imeli lepe slike in uro, ki je venomer

tiktakala. Tudi zajčke smo imeli in putke, ki so nam nesle jajca. Po atkovi smrti je pa mama morala prodati uro in slike, nazadnje pa še mojo posteljico, da je lahko kupila kruha in mleka. Sedaj hodi mama v tovarno, toda ona zasluži mnogo manj in ne more kupiti ne ure in ne druge posteljice zame. Ko bom jaz tako velika kot mama, bom tudi hodila v tovarno, potem bova lažje živeli, ko bova zaslužili obe. Toda kdaj bom šele jaz tako velika, da bom šla lahko v tovarno! Prhodnje leto bom šele začela hoditi v šolo. — Oh, komaj že čakam. Saj poznam že precej črk. Vsekakor me mamica uči. Tudi svoje ime znam že napisati.«

»To je pa res imenitno!« se je odkritosrčno čudil balonček.

»Da,« je ponosno prikimala Majdica, »malo otrok, tako majhnih ko jaz, zna že napisati svoje ime.«

»O, seveda!« je sveto prepričan pritrdil balonček.

»Zdaj se pa pojdiva malo na vas igrati, saj mame še dolgo ne bo.«

In stekla je na vas k otrokom.

PRAVLJICA O PRVEM METULJČKU

Lepo je bilo Skakončku pri Majdici. Imela sta se rada, kot se le moreta imeti rada mal balonček in dobra deklica. Po travnikih sta tekala. Lovila sta metuljčke in se pogovarjala s cvetkami. Včasih so se jima pridružili tudi drugi otroci. To je bilo potem vriskanja in tekanja. Ali pa je pritekla sosedova mucika Belka, ki se je Skakončku zelo priljubila, ker je bila tako lepo bela in pridna. Nikoli mu ni nagajala, kot so mu včasih druge muce, niti s tačko se ga ni doteknila in spoštljivo ga je nazivala »gospoda«. To mu je bilo zelo všeč, kajti tudi balončki so precej častihlepi. Da pa muca ne bo mislila, da Skakonček ne pozna vlnudnosti, je tudi on njo nazival »gospa«.

Včasih, kadar ni bilo drugih otrok niti muce Belke, je pa Majda sedla na trato kraj potočka, vzela Skakončka v naročje ter mu pripovedovala pravljice. Mnogo lepih pravljic je vedela in Skakonček jih je zelo rad poslušal. Najbolj mu je bila všeč tista o prvem metuljčku. Takole jo je pripovedovala Majdica: (Dalje prihodnjaj)

Žive lutke

Na parniku se je vozil prileten možak tako zadovoljnega lica, da bi, če mu le ni lagalo, moral biti naj srečnejši človek na svetu. To pa da tudi je, je trdil; slišal sem to iz njegovih lastnih ust; bil je Danec, moj rojak in po tujoč gledališki ravnatelj. Vse svoje osebe je vozil stalno s sabo, ležalo je v neveliki skrinjici. Bil je igravec z lutkami. Že prirojeno mu dobro voljo, je pravil, mu je neki šolar politehnike prečistil in izboljšal in od tistega poskusa je postal popolnoma srečen. Spočetka ga nisem dobro razumel, potem mi je pa vso svojo zgodbo razložil. Takole je pravil:

»Na pošti v Slagelseju«, je pripovedoval, »sem priredil igro in imel sem prekrasno dvorano in prekrasno občinstvo, razen nekaj starih gospá sáme nebirane otroke. Nenadoma se prikaže v črno oblečen človek, na videz študent, sede in se smeje zmerom na pravem mestu, kratko malo, čisto izreden gledalec. Na vsak način sem hotel zvedeti, kdo je, in slišal sem, da je iz politehnične šole, in da so ga poslali poučevat ljudstvo po deželi. Točno ob osmih je bilo moje igre konec, otroci morajo kajpak zgodaj spat, in človek se mora ozirati tudi na udobnost svojega občinstva.

Ob devetih zvečer je začel politenik svoje predavanje in poskuse, in zdaj sem bil jaz njegov poslušalec. Bilo je res čudovito poslušati in gle-

dati ga. Večina mi je šlo, kot pravijo ljudje, pri enem ušesu noter, pri drugem ven, ampak toliko sem bil na jasnem: če si mi ljudje znamo kaj takega izmisliti in izračunati, bi morali prav za prav dalje živeti, preden bi nas spravili pod zemljo. Bili so le majhni čudežki, kar nam je kazal, in vendar se je vse tako ujemalo in on nam je zmeraj pojasnil naravno zvezo. V časih Mojzesa in prerokov bi bil postal takšen šolar politehnike eden izmed modrijanov dežele, in v srednjem veku bi ga bili sežgali. Vso noč nisem spal in ko sem drugega večera imel predstavo in se je politenik spet prikazal, sem bil ves židane volje. Čul sem svoje dni o nekem igralcu, ki je v ljubezenskih vlogah mislil le na eno izmed vseh gledalcev, za katero je igral in pozabil na vse druge gledalce. Politenik je bil moja »ljubljenka«, moj edini gledalec, za katerega sem igral. Na koncu igre so poklicali pred zastor vse lutke in politenik me je povabil na kozarec vina. Govoril je o moji komediji in jaz sem govoril o njegovi znanosti in mislim, da sva bila oba zelo zadovoljna. Besedo sem imel pa nazadnje le jaz, kajti v njegovem pripovedovanju je bilo toliko stvari, za katere si še sam ni bil na jasnem, kot na primer o pojavu, da postane kos železa, ki pade skozi zavojko, magnetičen. Da, odkod to? Duh pride nadenj, a odkod ta pride? To je, mislim, prav tako kot s človekom na tem svetu; ljubi Bog jih spusti skozi zavojko časa in duh pride nadenj in potem se rodi Napoleon, Luther ali kakšna druga veličina. »Ves svet je ena sama vrsta čudežnih pojavov«, je rekel moj znanec, »samo mi smo jih tako vajeni, da jih imenujemo vsakdanjosti«. In govoril je in razlagal, nazadnje mi je bilo, kot da bi mi odprl glavo, in odkrito sem mu priznal, da če ne bi bil že tak star dedec, da bi takoj šel in se vpisal na tako politenično šolo in bi se šel učiti razreševati uganke sveta, in kljub temu bi še zmeraj ostal eden naj srečnejših ljudi. »Eden naj srečnejših!« je vzklíknil, vsako besedo počasi izgovarjajoč in

čisto posebno poudarjajoč. »Kaj ste res srečni?« je potem vprašal. »Kajpa da« sem dejal, »srečen sem in povsod, kamor se pokažem s svojo družino,

me prijazno sprejmejo. Seveda imam pač eno željo, ki me včasih popade kot škrat, me tlači kot prava mora in kvari dobro voljo. To je, veste, ravnatelj žive skupine bi postal rad, prave človeške skupine.« »Torej bi si želelo se je z obraza politenika, in nehoti sem se spomnil na starodavne bogove, ko so še v večni mladosti hodili po zemlji. To sem mu tudi povedal, on se je pa nato zasmel. Prisegli bi se bil upal nato, da je bil res preoblečen bog ali da je vsaj kakšen njegov praded bil kaj takega. — In res, bil je Bog, — moja najstrastnejša želja naj se mi izpolni in lutke naj ožive in jaz naj postanem ravnatelj igralške družine. Nato sva ga zvrnila vsak še po kupico; študent je spravil vse lutke v škrinjico, mi jo privezal na hrbet in me potlej spustil skozi zavoiko. Še zmerom slišim, kako sem čofnil, ležal sem na tleh, vsa družina pa iz škrinjice. Duh jih je oživil, vse lutke so se spremenile v odlične umetnike, kot so same trdile, in jaz sem bil zdaj ravnatelj. Vse je bilo nared za prvo predstavo. Vsa družina je hotela go-

voriti z menoj in občinstvo prav tako. Plesalka me je prepričevala, da če ona ne bi znala skakljati po eni nožici, bi se ves teater podrł, ona da je v vsakem pogledu mojstrinja in da zahteva, da se temu primerno z njo tudi ravna. Lutka, ki je igrala carico, si je lastila tudi izven odra vse carske časti, kajti sicer bi prišla iz vaje. Fant, ki so ga rabili za to, da je prinesel pismo na oder, se je prav tako napihaval kot prvi ljubavnik, zakaj mali je dokazoval, so za umetniško celoto enako pomembni kot veliki. Junak je pa zopet zahteval, naj bo njegova vloga iz samih učinkovitih mest, kajti pri teh so mu navadno ploskali. Primadona je hotela zdaj igrati le v rdeči obleki, ker se ji ta najlepše prilega — za nič na svetu ne nastopi v modrem. Zdelo se mi je, kot da čepim v steklenici, leli živih lutk, hoteli bi, da bi se spremenile v žive igralce.« je vprašal, »in vi da bi jim bili za ravnatelja. Mislite zares, da bi bili potem srečni?« On tega ne verjame, jaz sem pa verjel in govorila sva zdaj to, zdaj ono, in nazadnje sva ostala vendar na istem, s kozarci sva pa pridno trkala. Kapljica je bila dobra, le kakšno čarovno

zelišče ji je moralo biti primežno, zakaj drugače bi se vsa zgodba končala tako, da bi bil jaz malce pijan. O tem

pa še sledu ni bilo, oči so mi bile bistre in jasne. Bilo je, kot da bi nena doma sonce posijalo v sobo, zablešča okoli mene pa celi roji muh. Oh, jaz ubogi ravnatelj! Sapo mi je jemalo, zgubil sem glavo, tako sem bil nesrečen, kot le more biti nesrečen človek. Kot da bi bil to povsem nov človeški rod, ki sem bil zašel vanj. Želel sem si, da bi jih spet imel vse lepo v skrinjici in da nikoli ne bi postal ravnatelj. Kar naravnost sem jim povedal, da so, če se natanko pomisli, vendar le lutke. Tedaj so pa skočile vame in me ubile.

Ležal sem na postelji v svoji sobi. Kako sem prišel od politehnika noter, to ve najbrž on, jaz o tem ne vem prav nič. Mesec je svetil na tla, kjer je ležala prevrnjena skrinjica, krog in krog pa križem kražem lutke. Kot zele in repa so ležale velike in male, cela družčina. Jaz planem iz postelje in urno zbašem vse v skrinjico, ene z

glavo, druge z nogami naprej. Zaloputnil sem pokrov in sedel nanj. »Zdaj pa kar notri ostanite,« sem dejal, »in nikoli več ne bom želel, da se spreminite v meso in krilo«

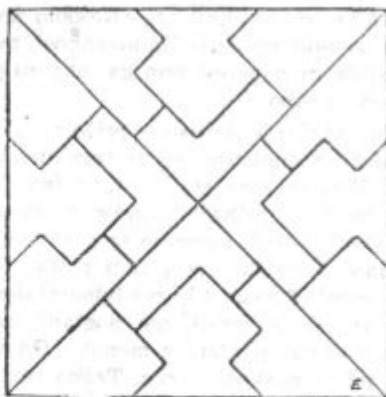
Bil sem najboljši volje in najsrečnejši človek. Politehnik me je ozdravil. Ves blažen sem sedel na skrinjici in zaspal na njej, in jutraj — bilo je prav za prav opoldne. — spal sem to jutro nekam dolgo — sem še zmeraj sedel tam, srečen in blažen, ker sem spoznal, da je bila moja edina želja

tako neumna. Poizvedoval sem, kako je s študentom, a ni ga bilo več, izginil je kot grški in rimski bogovi. In odsihmal sem bil najsrečnejši človek na svetu. Srečen ravnatelj sem, moje osobje ne razmišlja, občinstvo tudi ne, veseli se od srca. Svobodno si lahko izbiram vse svoje igre. Iz vseh iger si vzamem najboljše, kar mi je všeč in nihče se ne mrda radi tega. Igre, ki se zanje na velikih odrih danes nihče več ne zmeni, in za katerimi je občinstvo pred tridesetimi leti kar drlo in jih ginjeno poslušalo ter žalostno jokalo, te si jaz izbiram. Igram jih otrokom in otroci jočejo, kot sta pred leti pri isti igri jokala oče in mati. »Ivana Montfaucon« in druge take genljive stvari igram, samo skrajšane, kajti otroci ne prenesejo veliko ljubezenskega žlobudranja: Tako sem prehodil vso Dansko, poznam vse ljudi in oni poznajo mene. Zdaj se odpravljam na Švedsko in če bom imel tam srečo in kaj zaslužil, se takoj pridružim skandinavski stranki, drugače ne; to vam povem zato, ker ste moj rojak.«

In jaz kot rojak sem kajpada to takoj izblebetal, samo da bi imel kaj pripovedovati!

Kristijan Andersen:

Rešitev zloženke

Rešitev križanke „Jelen“

Vodoravno: 1. utrinek; 7. prapor; 8. glasa.

Navpično: 1. Jera; 2. up; 3. trg; 4. ral; 5. ipo; 6. nos.

JUTROVČKI PIŠEJO

Zgodba zavrženega čevlja. »Oh ja«, je rekel star čevlj. »Takole se godi čevlju, ki je zvesto služil svojemu gospodarju leto dni. Resničen je tisti narodni pregovor, ki pravi, da je nehvaležnost plačilo sveta. Imeniten gospod me je kupil v trgovini. Hodil sem z njim vsak dan od doma v urad in z urada na dom. Večkrat zvečer sva obiskala kavarno in tu pa tam tudi gostilno. Ob nedeljah sem se mučil s svojim gospodarjem na Šmarno goro. Tudi na sv. Joštu sem mu pomagal. Žebelj za žebeljem je odpadal in kmalu so bili podplati načeti. Voda mi je uhajala, a tudi hitro odtekala. Gospodar se je začel nad menoj jeziti in me rremetavati po kuhinji, dokler me ni zavržel.

Treščil me je z vso silo v zaboj za smeti, od koder sem romal na mestno smetišče. Tu premišlujem sedaj svojo usodo in nehvaležnost ljudi.

Milan Mravlje in Janez Miklavc in Dušana Mravlje in Marica Miklavc
Trstenjakova 10—12.
Ljubljana — Bežigrad

ČEVELJ PRIPOVEDUJE

Nekega dne sem šel po poljski poti: Spotaknil sem se ob zavržen čevlj.

»Ah« je vzklíknil ta. »Kakšno življenje je bilo včasih«. Radovednost me je prisilila in naprosil sem ga, naj mi pove svojo zgodbo.

In čevlj je žalostno pričel: »Prišli smo z drugimi tovariši iz tovarne. V lepih škatlah smo stali v trgovini. Dan za dnem so prihajali ljudje v trgovino. In škatle okoli mene so se praznile. Nazadnje je prišla vrsta tudi name. Kupil me je mlad gospod in me odnesel domov. Doma me je razvil, me pogladil in dejal: »Jutri pojdetе z menoj.« Od veselja mi je poskočilo srce. Težko sem pričakoval jutra. Bil je že dan, a po mene ni nihče prišel. »Gospod je zbolel«, sem čul glasove. Proti večeru sem začul tihe korake, ki so se mi bližali. Sumko, ma me je nekdo dvignil in me stisnil pod pazduho. Takoj sem vedel, da nekaj ni v redu. Posebno potem, ko je skočil skozi okno. Skoraj bi bil padel v ome-

dlevico. Toda predramil me je vik in krik. »Primate ga«. Mož je še bolj pospešil korake. Srečno je došel do gozda. Smuknil je med drevesa. Med drevesi se je obul in odšel proti mestu, kjer je stanoval. Oh, koliko tovarišev sem srečaval, nekateri so bili že popolnoma obupani. Vesel sem se razgledoval po novem svetu v katerega sem prvič stopil. Ali kaj je to? Resk! in velika rana je zevala na strani. Ko je mož prišel domov, me je jezen vržel pod klop rekoč: »Novi čevlji pa za nič«. Drugo jutro sem se znašel pri čevljarju. Z veliko iglo mi je prebadal kožo, uh, kako je bolelo. Za silo sem bil hitro zakrpan. Minili so meseci. Z menoj je šlo navzdol. Nazadnje so me vsega razcapanega vrgli na smetišče. To je bilo za dobroto. Prišel je berač, me pobral, a ni se mu vredno zdelo, da bi me obul. Vrgel me je proč, kjer si me sedaj ti našel. Tukaj sedaj čakam, da me kdo pobere in vrže v peč. Tedaj bom zopet srečen. Zato te opozarjam, da na svetu vse mine.«

Pašk Silvester, dijak ? razr.
Jarše št. 35. pošta Moste pri Ljubljani.

Čevljček pripoveduje. Rojstvo so mi pripravili v ogledni trgovini. Proslavili so me s tem, da so me zunanje srebrno pobarvali in me postavili v elegantno izložbo, kjer so me poželjivo ogledovale cenjene dame. Bilo je namreč v veselem predpustnem času. Želel sem si, da bi s katero izmed njih doživel kaj lepega.

In res, pride na večer nekega dne v trgovino gospodična, ah ne gospodična — angelček po zunanosti. Ugajal sem ji no, tudi ona meni! Cena je bila postranska stvar. Zavijejo in denejo me poleg brata v primerno škatlo. Šli smo z gospodično, ne z avtom smo se peljali v lepo hišo, menda je bila vila. Po večerji naju gospodična vsa vzhičena razvije, očleda in obuje. Rečem vam, v prelestno pravlično obleko se je oblekla, da je vsa blestela od peta do teena! Nato zopet vožnja z avtomobilom, par korakov, da smo bili v lepo okrašen dvorani. To vam je bila razsvetljava!

Plesalcev, plesalk, nič koliko, pa vsi z zakritimi obrazi in v čudnih oblekah. Tudi mojo gospodično je odvedel lep mlad gospod v sredo dvorane k plesu. In slišal sem kako ji je šepetal. »Gospodična, vi ste kakor kraljična iz bajk in sanj, ki ima oblekco iz biserov in čevljičke iz biserov jutranje zore! »Srečni — presrečni smo bili.«

Sladkarij — pijače. Alj jaz sem dobil same ostanke. Par kapljic, če prav ne namenoma. Proti jutru pa že marsikdo ni imel ravnotežja. Zato je — gospodična pridno izmikala nožice, ker se je bala tuzi nekoliko za me, vendar ni dosti pomagalo.

Posledice — izgubil sem svojo lepo zunanost in obliko, pa tudi naklonjenost gospodične, ki me je takoj, ko je prišla domov odvrkla, ter me podarila potujoči ciganki. Vzdihnul sem žalostno: Nehvaležnost je pač plačilo sveta.

Drča Joško, učenec V. razr. v. n. šole v Trnavi. p. Gomilsko.

Povest o čevlju. Iz velike kože so naredili mene — čevlja. Položili so me v škatljo, a poleg mene so položili mojega tovariša, ki mi je bil popoln podoben. Škatlje so pokriši, nekoliko so naju premetavali, nato so jo zopet odprli, vzeli mojega tovariša iz nje, ter so ga pomerili majhnemu dečku na no. Tovariša so položili nazaj, nato pa sva romala k dečku na dom. Z dečkom sva romala po ulicah, stopal sem drugim tovarišem na glavo, a onj pa na mene, in kadar se je to storilo, se je mali deček zajokal. Vedno sem se svetil, zazili so name. . . Tako je minilo več tednov in nekega dne so me darovali majhnemu, revnemu dečku, ki me je veselo obul.

Videl sem, da je dečko slabše napravljen, bil je strgan in bleđ. Od tedaj naprej se nisem več svetil. Postal sem žalosten. Nekega dne je deček legel v posteljo in mene so položili pod njo. Ponoči me je napadla neka žival, ki me je oglodala, oh kako me je bolelo!

Drugi dan sem zletel črez okno na cesto, nisem bil več za rabo. Tam sem ležal, premišljeval svojo žalostno življenje, ki je bilo brez veselja, ter to čil grenke solze. Mamo so hodili ljudje, a nobeden se ni zmeril zame, le nek fantič me je sunil na cesto in tam

me je povozil avto. Tam na cesti ležim i čakam odrešenja, ki ga ne bo. Jaz ležim, a nobeden se več ne zmeni zame, za raztrgan in preglodan čevlj. Vem kakšna je moja usoda: zravnal se bom z zemljo, zgini bom z njenega površja, vem da nisem ne prvi, ne zadnji.

Zevnik Just, dijakinja, Ljubljana, Tyrševa cesta 47.

Kaj pripoveduje zavržen čevlj. Kupljen sem bil v trgovini. Bil sem v veliko veselje gospodični. Vsak dan se je postavljala z menoj na promenadi. Vse njene tovarišice so me občudovale. Tudi na plesu sem se postavljaj. Toda od prevelikega napora so mi podplati odpovedali. Drugi dan sem se že znašel pri čevljarju, ki mi je nabil druge podplate, a kmalu je začelo goinje usnje pokati in gospodična me je začela zapostavljati. Kmalu sem bil zavržen. Gospodična me je darovala ubogi siroti. Toda ona ni mogla priti daleč, ker sem kmalu čisto odpovedal. Naenkrat sem se znašel za cesto. Sedaj pa tam premišlujem žalostno usodo svojega življenja in nehvaležnost sveta.

Pečnik Vera, dijakinja 1. realne gim. v Celju.

Manica:

Oj ti, cigan, ciganasti...

Po dvoršču premožnega kmeta se motovili cigan in ogleduje to in ono. Zareče črne oči mu obtičijo na stari, že nekoliko polomljeni samokolnici. Pa stopi pred gospodarja in zaprosi:

»Dobri človek, ako ljubiš Boga, daruj meni, siromaku to podrtijo!«

»Vzemi«, pravi kmet, ki je vesel, da se čim prej iznebi nadležneža.

Cigan se zahvali, vzame in gre. Samokolnico za silo popravi in jo vozi s seboj od vasi do vasi. Kjer le more, brž kaj »pouzma« in vse nakradeno nalaga v samokolnico.

V neki gostilni pa ciganče naleti na smolo. Gostilničar ga namreč zasači baš v trenutku, ko izmika iz njegove kašče mastno kračo, hoteč tudi to pobasati v samokolnico.

Nato pridrve skupaj še drugi sosedje in videč eno in drugo ukradeno reč v samokolnici, tira'o cigančeta pred vaške, ki so te obdolžili, če lažeš, pripravi se!«

Sluga gre in se vrne s poročilom, da je dotični kmet podaril cigančetu samo prazno samokolnico.

»V redu« zakliče cigan. »Saj sem rekel, da tisto, kar vozim, mi je bilo podarjeno. Vozim pa — kakor vidite — samokolnico. O vsem tistem pa, kar se nahaja v njej, nisem rekel nič!«

»Oj ti, cigan, ciganasti« se zašmeje sodnik in pristavi: »Za enkrat ti kazen odpustim, pod pogojem, da vse, kar si »sunil«, vrneš lastnikom! A če poskusiš še kdaj kaj sličnega, potem te ne reši nobena tvoja zvijača!«

Šaljiva vprašanja

1. Spredaj tri in zadaj tri, naprej hiti in živo ni; kaj je to?
2. Na kaj solnce nikdar ne posije?
3. V katerem mesecu so poredni fantje najmanjkrat tepeni?
4. Kaj moraš ožemati in vendar ni perilo?
5. Kaj dela štokrlja kadar stoji na eni nogi?
6. Zakaj skače vrabec čez cesto?
7. Zakaj imajo dimnikarji črne čepice?
8. Katera hiša je najmanjša na svetu?
9. Kdo je najhitrejši slikar na svetu?
10. Kdo hodi zmerom po glavi?
11. Katera roža nima duha?
12. Katera ura ne kaže ure?
13. Kaj je težje; 1 kg svinca ali 1 kg gosjega puha?
14. Katere škarje ne režejo?
12. Kaj imasta zima in pomlad skupnega?

Rešitev rebusa

Maribor.

Manica:

Za bistre glavice

a	a	a	a
b	e	e	k
k	l	l	p
r	r	s	v

Črke v kvadratih prestavite tako, da dobite štiri besede, ki se naj vodoravno in navpično enako berejo:

Besede pomenijo:

1. nasad,
2. svetopisemsko osebo,
3. ubožno žensko,
4. imo žitarica.